Αγέμωρ. Ληξιφρίας κομίσματα.

Πρεσβύης.

218. Και Ζηνας όρων βούδε νυν μαρτυρουσι.

Αρχών
Δικαίος
Ζωρ. Βυζ.
νόμιν
Τ. Β'
σ. 34-5

Σχ. α Τον ήριον. Ξανίζηται γαρ ηρως ως ο αγεμόρ. ων· ο αγέμωρ καταλεγόμενος εν της Ανδίας διεξόδου εγρ. δυναμις δια τον χρόνιον η ιερωσυνη καταλυθήσεται ιστορ. Αθην. 14. σ. 655). Εν τη Ζωροάστρου δρουσίφ ο υιός και αγέμωρ ήσαν ίσα ο μεν ως [illegible] ανεν η της κόμης ο δε ως αγχίστης της κοινής η [illegible] γενος η τον ήριον διφυείν διαθήκης [illegible] τον ανεψιόν τον υιόν. Παρ' [illegible] της Βαβραχουν-ομαχίας) η Ποτόδων. Ειδι δε η [illegible] αρχαιοτέρων κοινών αδυνατούσαι τόδε, γόρας γίνεται περί αγέμωρος. Ηδη οι αρχαίοι Παρεμήρησαν (ορφ. Ευρυδ. φ τη. 17. 602 σ. 1126 13 η φ Οδυσ. σ. 1598) ειδι ο βρόμος κάτω χων τα μέρια ανέμαλα Αγέμωρ η Αγεμόρων αρνος το ίδιον ονομαζόμενον ιδίνον. Το πρώτον δε κοιγθαι κνήσαν τον αγεμόρος, κατά το δεύτερον ήριον της 6ης πυανοθεσ-ηρίδος αμφάσας θέσις (ρίχ. 363 η 364). Παρά τον ιω-νικόν δεν ήν Αρατίνη (Αθην. 7. σ. 374) η Αρτεμίδωρος (ορν. 48. 707. 883) καίεται ο αγέμωρ εορτικός όρνις, ειδι δε η Μήδος (ιδιόγρ. ανέκδοτ. 276) ο αγεμόρων ως μάχιμος ορ-νις ην ιερός τον Αρεως η Ρέας Πελασγάδος Αθηνας (ειδοι

Αγέλαρχος. Δημοφίλας νομισματα

η Ηλ. 6. Μαρτ. 22. Ἐπὶ δὲ τῶν ἡμέρων αἰγῶν ἡ σπουδαιοτ.
θρεμμάτων ὁ ἀγέλαρχος τῶν δὲ ἀγρίων τοῦ δὲ ἀγέλη εἰσὶν
αἰγῶν. Ὁ δὲ Δημόνικος κατὰ Παυσανίαν 5, 25, 9 πόθεν δὲ ὁ
ἀγελαρχὼν ἦν κεῖνος ἡ αἰγῶν Δημόνικος ἦν ὁ
αὐτόχθων Μιν. Ὁ δὲ Δημόνικος γένος ἀπὸ τῶν Ἡλίου τῶν καὶ
ἱερεὺς Παιωνίας, Ἡλίου δὲ ἱερὸν φασὶν εἶναι ἐν ὀρνίθων γαμ-
βρῶν αὐτοῦ εἰκόνας τῶν Ἡλίου κ. τ. ἐ. Πτολέμαρχος (Βοιω. Δεκ.
12) μνημονεύει ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς ἐφέρετο ἐν τῇ
χειρὶ ἀγέλαρχα τοιαῦτα [illegible] τῆς αἰγός. Ἐπὶ νομισμά-
[illegible] Ἀπόλλων [illegible] ἐπὶ τῶν [illegible]
ἐπιγράφει ἐν τῷ ἄγαλμα, ἐν [illegible] ἀναθήματα
ὡς ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ [illegible] (Friedl. Gottert. 2. 244) ὁ δὲ
ἀγέλαρχος εὑρέθη ἐν Ἀσκληπιείῳ τῆς νήσου τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐφ-
ρας καὶ τοῦ ἔτους τοῦ Πτολεμαίου Φιλάδελφος τὸ ἀσύλου. Ἐπὶ
τῆς Ἑλλάδος ἤχθη τὸ ἔθνος τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν κάτω
Θεσσαλίαν. Ἐπὶ νομισμάτων τῆς Θεσσαλίας ἀναφέρεται ὁ ἀγέλαρ-
χος, καθὰ ἴσως μόνον μὴ γνώριμον ὡς ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἀρ-
χαίας τῆς Θεσσαλίας (Πλουτ. 6, 26, 3) καὶ δὲ ἀθέμιτον ὡς ὁ ἀγ-
χέλαος τῆς Θεσσαλίας, καὶ δὲ τὸν Hehn (Kult. und. Hausth.
σ. 267) ὡς χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃς ἐπόθεν ἐν
ταῖς καταλύσεσι τῆς ἕξεως ὑγείας. Ἐν τῷ ἀρχαιρεσίῳ ὁ ἀγ-
χιμάχος ὁ ῥῆτορ ἦν εὐσεβοῦντος, διὸ καὶ ἐπὶ ἔτους ὀρνεῖ ἀνα-
θέσθαι εἰκόνα τὸν αὐτὸν. Πρβλ. Θρακ. 1053 κε. Ἀρχ. Ἀθ. 1. 6.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Προσοδίου.

218. Και Ζηνος ὄρνιν θύνδε νυν μιμήσασθε.

Σχολ. α τον ήριον. εξαίρετοι γαρ ήσαν ως ο αγέμωρ. μόνος δ' ο αγέμωρ καταγόμενος εκ της Ινδίας διεδόθη τοις δυσμενεσι δια τον μηδικον η περσικον καταστροφον (ορα Αθην. 14. σ. 655). Εν τη Ζωροάστρου θρησκεία ο κόκκυξ και αγέμωρ ήσαν ιερα ο μεν ως ευναί τ. θεου η της σοφίας, ο δε ως άγγελος της νυκτος η τον ζωου ή τ. ηλίου διαγόντων δια της ταυτ. ρωμης τ. ανθρωπου τ. σκότους η δη η κακοδαιμονων κόκκυξ. Περι κόκκυγος (των Δ. Θ. Παλαιολογου ομαχίας) η Ποιόδω, έτι δε [illegible] αρχαιοτέρων ποιητων αποσπάσματα τινα λόγου μνήσθαι περι αγέμωρος. Ηδη οι αρχαιοι παρεδήλωσαν (ορα. Ευσταθ. εις Ιλ. 17. 6 εξ σ. 1126, 13 η εις Οδυσ. σ. 1598) ότι ο βίμπος κατόπιν εχων τα πτερα ονομαζεται αγέμωρ η αγεμώνιον αγρος τα ένθεν ονομαζόμενον κόκκυγα. Τα πρωτιστον δε ποιήσαι μνήσαν τ. αγέμωρος ο κατα το δεύτερον ήμισυ της 6ης εκατονταετηρίδος ακμάσας θέογνις (στιχ. 863 η 864). Πολλα τοις μυθικοις, οιον τω Ηρακλεί (Αθην. 9. σ. 374) η Αριστοφανης (Ορν. 483. 707. 883) καλείται ο αγέμωρ πολεμικος ορνις, έτι δε η Μήδεια (Αριστοφ. ανθολ. 276) ο αγεμώνιον ως μάχιμος ορνις ην ιερος τ. Αρεως η της Παλλάδος Αθηνας (ίσως

Διαχείρ. ανεδίδοις
Ζαρ. βιβλ. οδήμ.
Τ. Β'
σ. 374-5

3736

Αγέμωρος, Δημυθρίας κοινωνία

η Πρβλ. β. Μαρκ. 22) λεγ. δον ήγιον αγγέλων η σπεκαίων.
εξηκόντιρο ο αγέμωρ εν Δημυθία υπο τ. βνάδα εκείης
κοσίδος τ. δαμενέως κατα Παυσανίαν 5, 25, 9 η ότε δε ο
αγεμωρών εγν εκίδηκα τη κοσίδι δαμενεύς εγν ο
αδόγονος Μίνω. Τω δε δαμένη γένος από τ. ήγίν τ. κα-
θαρεν Παιόρανης, ήγίν δε ιερόν βασν ήναι δον όρνιδα η αγ-
γέλλειν ανέναι μέγοντες τ. ήγίν". Ο Πτολέμαιος (Πολ. χρη.
12) μνημονεύει άγαλμα τ. Δεόγωνος, όγις βέρων εν τη
χερι αγέμωρα καρίζει τ. ήγίν. Εκι κομιζό-
μων τις εν Κρήτη Κάρης [illegible] θεος προφανης
[illegible] εν [illegible] αγέμωρα [illegible]
ω δον ιόγον αυτ (έκτ. Welcker, Griech. Götterl. 2. 244) ότ
ο αγέμωρ εδύετο τω Δεμυθρίω. Η νυμ τ. Δεόγωνος, ήναι
εν τ. τέγος τ. Πτολεμαίου Φαίδονες κατοίκηγον. Εν
τις Ελλάδες ήχθη τ. ύδωρ η δον Σικελίαν η δον κάτω
Ιταλίαν. Εκι κομιζόμενον τις Δεμέρας αβανία ο αγέμωρ
ηχνος, κατά δίνα μεν γράφων ως ιερός τις Δήμας, τις προ-
γάνδος τας Δεμέρας (Παυσ. 6, 26, 3) κατα δε ετέρα ως σύμ-
βολον τις Δεμέρας, κατα δε δον Hehn (Kult. und Hausth.
σ. 267) ως χαρακτηριστικον τ. Δεόγωνος, όγις πάρειεν ω
τας ιαματικας τις εδέως πηγας. Εν τω προκειμένω όκως
χωρίω η πρώτος ήναι αδιανόητος, διότι δε ω Ζηνος όρνιν ανα-
βόμη ευθυς δον αιθον. Πρβ. Προκ. 1053 κε. Ανδ. Πολ. 1. 6.